

KIKI'S DELIVERY SERVICE

Text by Eiko Kadono © Eiko Kadono, 1985

Illustrations by Akiko Hayashi © Akiko Hayashi, 1985

Originally published by Fukuinkan Shoten Publishers, Inc., Tokyo, Japan, in 1985, under the title of MAJONOTAKKYUUBIN

This translation published by arrangement with Fukuinkan Shoten, Publishers, Inc. through The English Agency (Japan) Ltd.

All rights reserved

© 2026 by ALICE BOOKS, pentru ediția în limba română

Redactare: Bogdan Coșa

Corectură: Lucia Popovici

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași

www.alicebooks.ro

hello@alicebooks.ro

Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KADONO, EIKO

Serviciul de curierat al vrăjitoarei Kiki / Eiko Kadono; il. de Akiko Hayashi;

trad. din lb. japoneză și note de Iolanda Prodan. – Valea Lupului:

Alice Books, 2026

ISBN 978-630-6676-92-7

I. Hayashi, Akiko (il.)

II. Prodan, Iolanda (trad.; note)

821.521

EIKO KADONO e autoare de cărți pentru copii. Numeroasele sale opere sunt apreciate de cititori de toate vârstele de pe tot globul. Recunoașterea internațională a venit odată cu publicarea cărții *Serviciul de curierat al vrăjitoarei Kiki*.

S-a născut la Tōkyō în 1935. În 1959, a emigrat în Brazilia, unde a locuit doi ani. După întoarcerea în Japonia, a debutat, în 1970, cu cartea *Călătorie în Brazilia. Un băiat pe nume Luizinho*, apărută la editura Poplar, inspirată din experiențele personale.

Lucrarea sa reprezentativă, *Serviciul de curierat al vrăjitoarei Kiki*, publicată în 1985 la editura Fukuinkan Shoten, rămâne la fel de îndrăgită și azi, la mai bine de 40 de ani de la lansare, și a fost adaptată pentru teatru și film, inclusiv în versiune animată, la Studio Ghibli. Printre cele mai importante titluri din cele peste 200 de cărți publicate se numără *Ohainnasai Erimakini/Hai și tu sub fular* (Kinnohoshi), seria *Acchi Kocchi Socchi no chiisana obake/Mici spirite, ici-colo* (Poplar), *Sarada de genki/Te faci bine cu o salată* (Fukuinkan Shoten), *Pădurea din tunel* (Kadokawa) ș.a.

Este directoarea Muzeului Eiko Kadono de Literatură pentru Copii, deschis în 2023 în sectorul Edogawa din Tōkyō, cunoscut și ca Muzeul Literaturii Magice. Din 2024, în calitate de membră a juriului concursului de literatură pentru copii, al cărui premiu (sponsorizat de editura Poplar) îi poartă numele, lucrează neîncetat la descoperirea de noi talente literare.

În 2018, Kadono a fost distinsă cu premiul Hans Christian Andersen, numit uneori Micul Premiu Nobel, acordat pentru contribuția deosebită adusă literaturii universale pentru copii. În Japonia, a fost decorată cu Medalia cu panglică violet și Ordinul Soarelui Răsare și a primit numeroase premii literare, precum Sankei, Noma, Shogakukan, Murasaki Shikibu ș.a.

Cuprins

1. Începutul poveștii	7
2. Kiki se pregătește să plece de acasă.	16
3. Kiki ajunge într-un oraș mare	28
4. Kiki deschide un birou de curierat	61
5. Kiki are probleme	86
6. Kiki se enervează puțin	108
7. Kiki află un secret	133
8. Kiki îl ajută pe căpitanul vaporului	154
9. Kiki aduce Anul Nou	175
10. Kiki aduce sunetul primăverii	194
11. Kiki se întoarce acasă	211

Începutul poveștii

Într-un anume loc din lumea asta, exista un orașel pitit între păduri adânci și dealuri înverzite, cu case înșiruite cu acoperișuri de culoarea pâinii bine rumenite în cuptor.

În mijlocul orașelului, puțin mai departe de o gară, găseai îngrămadite unele în altele primăria, postul de poliție, stația de pompieri și o școală. La prima vedere, părea un orașel ca oricare altul.

Dacă ți uitați însă mai bine, descopereai lucruri pe care nu le întâlneai în alt orașel. De pildă, o mulțime de clopoței de argint atârnați de vârful copacilor înalți. Când locuitorii îi auzeau zdrăgănind chiar și în zilele fără furtună, locuitorii se priveau cu subînțeles și își spuneau râzând: „Aoleu! Iar și-a prins micuța Kiki picioarele în crengile copacilor!”.

LBRIS

We know
books

Ai ghicit: nici Kiki, despre care vorbea toată suflarea orașelului, nu era o fetiță obișnuită. La urma urmei, un ghemotoc de puștoaică ce făcea să răsună clopoțeii din vârfurile copacilor falnici din orașel nu putea fi decât un personaj special.

Dar dacă trăgeai puțin cu ochiul la casa lui Kiki, așezată la marginea dinspre răsărit a orașelului, înțelegeai.

Pe stâlpul din fața casei care dădea spre stradă era atârnată o plăcuță de lemn pe care scria *Avem leacuri pentru strănut*. Dincolo de poarta mare, vopsită în verde și larg deschisă, se întindea o grădină spațioasă, iar în colțul din stânga puteai vedea o casă fără etaj. Grădina era toată numai straturi îngrijite de felurite ierburi medicinale ciudate, cu frunze late sau alungite. În curte plutea un miros pătrunzător, care devenea și mai înțepător cu cât te apropiai mai mult de casă. Când ajungeai lângă ceaunul uriaș din cupru ce bolborosea pe plită, mirosul îți muta nările. Din bucătărie puteai vedea pereții camerei de zi, pe care nu atârnav, ca în orice casă obișnuită, tablouri sau fotografii, ci două măști, puse una lângă alta – una mare, una mică –, făcute din crengi de copac. Pe bună dreptate, s-ar fi putut spune că era o casă cam ciudată, nu-i așa?

Șst! Se aud voci din camera de zi. Se pare că e ora ceaiului de după-amiază, motiv pentru care membrii familiei sunt adunați în camera de zi.

— Kiki! Când ai de gând să pleci? a spus o femeie cu reproș în glas. Nu crezi că e timpul să ne spui? Nu poți amâna la nesfârșit! Fii cu capul pe umeri!

— Of, iar mă bați la cap! a răspuns o fetiță, tot pe un ton iritat. Totul e sub control, mamă. Păi, nu sunt cu fata dumitale? Sunt urmașa demnă și talentată a unei vrăjitoare renumite! Să știi că iau totul foarte în serios...

— Draga mea, e timpul să o lași pe Kiki să se descurce singură, s-a auzit vocea calmă a unui bărbat. Degeaba insiști, oricum o să plece când o să aibă ea chef. Mă rog, asta e părerea mea.

— Mm, s-ar putea să ai dreptate, dar asta nu mă liniștește cu nimic. Mă simt responsabilă pentru ea, înțelegi? a răspuns mama lui Kiki pe un ton ridicat.

Și s-a făcut liniște. Se pare că terminaseră de discutat. În această casă locuia o familie de vrăjitoare. Mai bine spus, Kokiri-san, mama fetei, era o vrăjitoare adevărată ce se trăgea dintr-o familie cu o lungă tradiție într-ale magiei, iar Okino-san, soțul acesteia, un bărbat obișnuit, era cercetător în studii folclorice, specialist în legende și mituri despre zâne și vrăjitoare. Fiica lor, Kiki, era unicul lor copil, și-n anul acela împlinea treisprezece ani.

Discuția de adineauri se referea la ziua în care Kiki avea să plece din casa părintească și să trăiască independent.

Când un bărbat obișnuit se căsătorea cu o vrăjitoare și li se naștea o fetiță, era ceva obișnuit ca aceasta să fie educată să trăiască ca o vrăjitoare. Se mai întâmpla ca unele urmașe să se împotrivescă, de aceea, în jurul vârstei de zece ani, erau lăsate să hotărască singure dacă voiau sau nu să meargă pe acest drum. Dacă fata dorea să fie vrăjitoare, începea cât de curând să învețe de la mama ei tainele vrăjitoriei. Apoi, în anul în care împlinea treisprezece ani, își alegea singură noaptea cu lună plină în care devenea independentă. Cu alte cuvinte, pleca din casa părintească, își găsea un oraș sau un sat în care nu trăiau alte vrăjitoare și începea să locuiască singură acolo. Bineînțeles, ucenicia nu era floare la ureche pentru o fetiță, dar tradiția trebuia respectată, mai ales în zilele acelea, când numărai pe degete vrăjitoarele și puterea vrăjilor slăbise. Această tradiție importantă le ajuta pe vrăjitoare să-și asigure traiul zilnic și să învețe să trăiască alături de oameni, în diferite sate și orașe.

La scurt timp după ce împlinise zece ani, Kiki hotărâse să calce pe urmele mamei sale, așa că începuse degrabă să învețe tainele magiei de la ea. Mai întâi trebuia să deprindă arta cultivării ierburilor medicinale și a preparării leacurilor împotriva strănutului, apoi să învețe să zboare pe coada măturii.

Fetița a prins repede și cu dibăcie secretele zborului pe coada măturii, dar, visătoare din fire, își pierdea imediat

puterea de concentrare. Ba se lăsa distrasă de un coș măricel ce-i apăruse pe nas, ba cădea pe gânduri, frământându-se ce rochie să îmbrace la petrecerea de ziua de naștere a unei prietene.

Ori de câte ori mintea îi zbura în altă parte, mătura ei începea să piardă din înălțime, apropiindu-se periculos de mult de pământ. Într-o zi, când nu-și putea lua gândul de la chiloșii din dantelă pe care-i îmbrăcase pentru prima oară, nu a băgat de seamă că mătura ei începuse să se prăbușească. Drept urmare, s-a izbit de un stâlp de telegraf și mătura i s-a rupt în bucățele, iar ea s-a ales cu trei julituri serioase, una pe vârful nasului și alte două pe genunchi.

Incidentul cu pricina a făcut-o pe Kokiri-san să aleagă cei mai înalți copaci din orașel și să atârne clopoței de argint de vârfurile crengilor. Când Kiki se pierdea aiurea în gânduri și zbura prea jos, clinchetul clopoțelilor pe care-i atingea cu vârful picioarelor o făcea atentă la zbor. E drept, între timp își îmbunătățise zburatul pe mătură, așa că doar rareori se mai auzeau clopoțeii din copaci.

Că tot veni vorba de învățat: se pare că arta preparării poțiunilor pentru strănut nu se potrivea deloc temperamentului lui Kiki. Oricât s-ar fi chinuit, nu se pricepea să cultive ierburi medicinale. Nu avea răbdare să taie mărunț frunzele și rădăcinile, nici să amestece în ceaunul în care fierbeau la foc mic.

— Of... Dacă o ții tot așa, mă tem că o să mai dispară o magie, se lamenta Kokiri-san, asistând neputincioasă la stângăciile fiicei sale.

În vremurile de altădată, vrăjitoarele se pricepeau să facă o mulțime de vrăji, însă cu timpul practicile magice dispăruseră una câte una. Chiar și Kokiri-san, o vrăjitoare profesionistă, cu experiență, ajunsese să folosească doar două practici magice. Nu era de mirare că o durea sufletul că fetița sa strâmba din nas la ierburile medicinale.

— E mult mai distractiv să zbor pe cer, călare pe o coadă de mătură, decât să amestec într-un ceaun, spunea Kiki cu nonșalanță, neînțelegând de ce era mama sa atât de mahnită.

— Asta e, ce putem face? Încerca Okino-san să-și consoleze soția. Cine știe? Poate că într-o bună zi oamenii vor folosi din nou practicile magice care au dispărut. Atâta vreme cât mai există pisici negre pe pământ, a mai rămas o speranță, nu-i așa?

Vrăjitoarele trăiseră nedespărțite de pisicile negre de când lumea și pământul – am putea spune că e și asta o magie. Așa cum, mai demult, Kokiri-san a avut o pisică neagră pe nume Meme, și Kiki avea un motănel negru pe care-l chema Jiji. Când o vrăjitoare aducea pe lume o fetiță, căuta negreșit o pisică neagră născută în aceeași zi cu fetița ei, iar cele două creșteau împreună.

De-a lungul anilor, fetița și pisica neagră învățau să vorbească una cu cealaltă și să se înțeleagă. Motănelul negru era foarte important pentru călătoria de inițiere a lui Kiki, care trebuia să plece din casa părintească ca să fie pe picioarele ei. Cu un suflet alături, fetița putea împărți și clipele fericite, și pe cele triste, iar când ajungea femeie în toată firea, își găsea alesul inimii și se căsătorea. La rândul ei, pisica neagră începea să-și caute perechea, așa că, în cele din urmă, venea momentul în care drumurile lor se despărteau.

2

Kiki se pregătește
să plece de acasă

După ce au terminat de băut ceaiul, Kokiri-san și Okino-san au plecat în oraș. Kiki și Jiji leneveau pe iarbă, la marginea grădinii, bucurându-se de razele călduțe de soare.

— Cred că trebuie să plecăm cât mai repede, a spus Kiki, vorbind ca pentru sine.

— Exact. Ar fi prea de tot să te răzgândești tocmai acum. E prea târziu să spui că nu mai vrei să fi vrăjitoare, a răspuns Jiji, ridicând capul și privind-o drept în ochi.

— Nici pomeneală! Doar eu am hotărât ce vreau să fac! a zis Kiki pe un ton apăsător.

Și-a amintit cât de emoționată a fost în ziua în care a zburat pe coada măturii prima oară.

*

Până la vârsta de zece ani, Kiki a fost crescută ca o fetiță normală. Știa că mama sa era vrăjitoare, că făcea magii, că în ziua în care împlinea zece ani va trebui să hotărască dacă vrea să calce pe urmele ei sau nu, însă nu se gândise niciodată serios la toate astea.

La puțin timp după ce a împlinit zece ani, când a auzit-o pe una dintre prietenele sale spunând „vreau să fiu coafeză, ca mama”, Kiki a decis la rândul ei să calce pe urmele mamei ei. Avea o idee vagă cum că aceasta era și dorința mamei sale, dar nu voia să o facă doar pentru simplul fapt că și mama ei se ocupa cu vrăjitoria.

„Vreau să fac ce îmi place. Vreau să decid singură ce vreau să fac”, și-a spus hotărâtă în sine ea.

— Ce-ar fi să încerci să zbori puțin? a întrebat-o Kokiri-san într-o zi, după ce i-a făcut o mătură mică.

— Eu? Crezi că pot zbura?

— Nu-ți face griji. Doar ești fiica unei vrăjitoare, nu?

Deși și-a dat seama că mama ei încerca să o convingă să ducă tradiția mai departe, nu a refuzat-o. Avea o șansă rară să învețe să zboare.

După ce mama i-a arătat cu mișcări